

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσίας καὶ υπό του Ολομνημονίου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτησις δρ. 8.—	Ἔτησις φρ. 20. 10.—
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμηνός 1,50	Τριμηνός 3.—
Αἱ συνδρομαὶ δεχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΡΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν Ἑσπερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένως ἐστὶν, Α' καὶ Β' περιόδου πρῶτοντα ἑκάστον λικ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυκτείου δρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰανουαρίου 1917 Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 9

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυστικώρημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

Ὅλο ἐκεῖνο τὸ δάσος ἦταν παρθένο ἀπὸ κάθε ἔγχεος ἀνθρώπου. Ὁ Πέγκροφ δὲν παρατήρησε παρὰ ἕνη τετραπόδιον, πρόσφατες πατημασιές ζώων, (*) ποῦ δὲν μπορούσε νὰ ἐνόησῃ τί εἶδους ἦταν. Κατὰ τὴ γνῶμη τοῦ Χάρμπερτ, μερικά ἦταν ἔγχεα θηρίων, ποῦ δὲν θάθελαν καθόλου νὰ τάπαντήσουν σὶ τὸ δρόμο τους... Πουθενά ὅμως ἔγχεα πελέκεως στὸν κορμὸ κανενὸς δένδρου· πουθενά λειψάνα φωτιάς· πουθενά ἔγχεα ποδιῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ καὶ γι' αὐτὸ μπορούσαν νὰ χαίρωνται, γιατί' σὲ μιὰ ἀγρία ἀκτὴ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἡ παρουσία ἀνθρώπων ἦταν μᾶλλον ἐπιφόρη παρὰ ποθητή...

Ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ Πέγκροφ, χωρὶς νὰ συνομιλοῦν πολὺ, γιατί' ἡ δυσκολία τοῦ δρόμου ἦταν μεγάλης, προχωροῦσαν σιγά. Σὲ μιὰ ὥρα, μόλις εἶχαν κάμη ἕνα μίλλι. Ὡς ἐκεῖ, τὸ κυνήγι τους δὲν ὑπῆρξε γόνιμο. Ἐν τούτοις, διάφορα πουλιὰ πελαῖδουσαν ἢ πετοῦσαν στὰ δένδρα, ἀγριεμένα καὶ φοβισμένα. Σ' ἕνα βαλτωδες μέρος τοῦ δάσους, ὁ Χάρμπερτ παρετήρησε καὶ ἕνα πουλιὸ μὲ μακρὸν μῦτερὸ ράμφος, ποῦ ἐμοταξε ἀνατομικῶς τὴν κοινὴ ἀλκυόνα. Μὲ τὴ διαφορά μόνον, ἐτι τὸ κτέρωμά του ἦταν πιὸ τραχὺ καὶ εἶχε μεταλλικὴ λάμψη.

— Θὰ εἶνε ἀγαλλίδα!

(*) Ἰδὲ εἶκ. πρ. φύλ. σελ. 61.

εἶπε ὁ Χάρμπερτ, προσπαθῶν νὰ πλησιάσῃ τὸ πουλιὸ ἐκεῖνο.

— Εὐκαιρία λοιπὸν νὰ δοκιμάσωμε καὶ ἀγαλλίδα, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης, ἀν τὸ πουλιὸ αὐτὸ θὰ εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ σταθῇ νὰ τὸ φήσουμε!

Μιὰ πέτρα, ποῦ τὴν ἐρριξε μὲ δύναμι ὁ μικρὸς, βρῆκε τὸ πουλιὸ στὴ φτερούγα. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔλαμε τίποτα, γιατί' ἐκεῖνο ἐφυγε μ' ὄλη τὴ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του καὶ χάθηκε σὲ μιὰ στιγμὴ.

— Τί ἀδέλιος ποῦ εἶμαι ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ.

— Ὅχι, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Ἡ πετριά σου ἦταν καλὴ, ἀλλὰ δὲν εἶν' εὐκόλο νὰ σκοτώσῃ κανεὶς πουλιὸ μὲ πετριά. Δὲν πειράζει, ἄλλη φορά δὲν θὰ μᾶς γλυτώσῃ ἡ κυρία ἀγαλλίδα!

Ἐξακολούθησαν τὴν ἐξερεύνησι. Ὁλοένα ἀπαντοῦσαν δένδρα πυκνότερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα· κανένα ὅμως δὲν εἶχε καρπὸς ποῦ νὰ τρώγονται. Ἐξάφνα ἕνα κοπάδι ἀπὸ μικρὰ πουλιὰ μὲ ὠραῖο πτέρωμα, σηκώθηκαν καὶ σκορπίσθηκαν μέσα στοὺς κλώνους, ἀφίνοντα κάτω ἕνα σωρὸ ποῦπουλα. Ὁ Χάρμπερτ ἐσήκωσε μερικά καὶ ἀφοῦ τὰ παρετήρησε καλὰ, εἶπε:

— Εἶνε κοουροκού!

— Θὰ ἐπροτιμούσα νὰ ἦταν μελισσοφάγοι, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ. Τρώγονται τέλος πάντων;

— Τρώγονται, καὶ μάλιστα τὸ κρέας τους εἶνε ἀβρότατο. Ἐπειτὰ, μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ τὰ σκοτώσῃ μὲ μπατουνιές;

Χώθηκαν τότε μέσα στοὺς θάμνους καὶ σιγά-σιγά ἐφθασαν ὡς τὴ ρίζα ἐνὸς δένδρου, ποῦ οἱ χαμηλότεροι κλώνοι του ἦταν γεμάτοι πουλιὰ. Οἱ κυνηγοὶ μᾶς τοὺς ρίχθηκαν ἔξαφνα μὲ τὰ μπατουνιὰ τους καὶ ἐσκοτώσαν ἕνα πλήθος κοουροκού, ποῦ ἐστέκοντο νὰ τοὺς κτυποῦν σὰν ἡλίθιοι. Μόνον ἀφοῦ ἔπασαν κάτω καμμιὰ ἐκατοστή, οἱ ἄλλοι ἀποφάσισαν νὰ φύγουν.

— Ὁραὶ εἶπε ὁ Πέγκροφ. Νὰ κυνήγι γιὰ κυνη-

«—Ὁυρραὶ ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ καταχαρούμενος.» (Σελ. 70 στ. γ')

γούς σαν και μās. Αυτά τὰ κουτο - κουρουκού θα μπορούσε κανείς νὰ τὰ πιάση και μὲ τὸ χέρι.

Ὁ ναύτης ἐπέρασε τὰ σκοτωμένα λιανόπουλα σὲ μιά λεπτὴ, μακρὰ βέργα, και προχώρησε μὲ τὸν Χάρμπερτ. Ὁ κύριος σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς ἦταν νὰ προμηθεύσῃ στοὺς κατοίκους τῶν Καμινιῶν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο κунηγι. Ὡς τὴν ἄρτι, ὁ σκοπὸς αὐτὸς δὲν εἶχεν ἐκπληρωθῆ ἀρκετῶς. Γι' αὐτὸ ὁ ναύτης ἐξακολουθοῦσε τῆς ἐρευνῆς του κ' ἐμυρμούριζε ὁσάκις ἐδλεπε κανένα ζῶο, ποῦ δὲν ἐπρόφθανε κἂν νὰ τὸ γνῶρῃ, νὰ φεύγῃ μέσα στοὺς θάμνους. Ἄν εἶχε τουλάχιστο τὸν Τόπ I.. Ἄλλὰ ὁ σκύλος τοῦ Κύρου Σμιθ εἶχε χαθῆ μαζί με τὸν κύριό του...

Στῆς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, οἱ κунηγοὶ μας εἶδαν στὰ δένδρα κ' ἄλλα πουλιὰ. Μεγάλα σαν κόττες, παραδαλά, ἄφιναν κάτι δυνατὲς φωνές σαν ἀληθινὰ γαλπίσματα. Ὁ Χάρμπερτ τὰ ἐγνώρισε κ' αὐτὰ. Ἦταν κάτι φραγκόκοττες, ποῦ στὴν Ἀμερικὴ ὀνομάζονται τέρτρας. Ὁ Πέγκροφ ἔκρινε ἀπαραίτητο νὰ πιάσῃ μερικὲς, γιατί ἤξερε ὅτι ἔχουν κρέας τρυφερὸ και νοστιμώτατο. Δὲν ἦταν ὅμως ἕκκολο, γιατί δὲν ἄφιναν νὰ τῆς πλησιάσουν. Ὡστερ' ἀπὸ πολλὰς μάταιες ἀποπειρές, ποῦ δὲν ἔκαναν ἄλλο παρά νὰ τῆς τρομάξουν, ὁ Πέγκροφ εἶπε:

— Ἀφοῦ δὲν μπορούμε νὰ τῆς κτυπήσουμε, πρέπει νὰ τῆς ψαρέψουμε.

— Μὲ τί; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Χάρμπερτ.

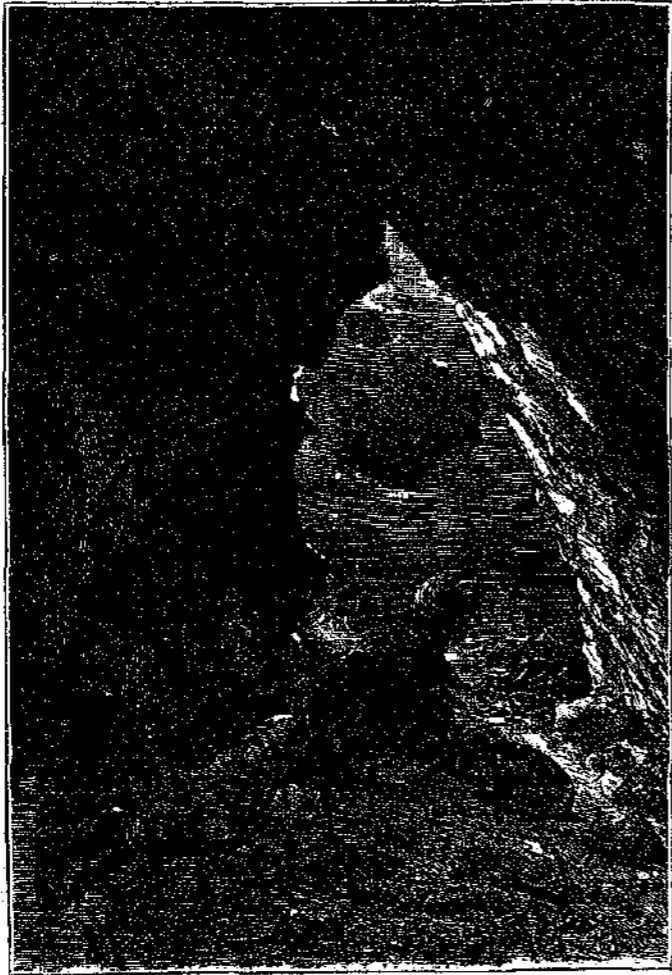
— Μὰ μὲ ἀγκίστρια, μὲ τί ἄλλο; ἔκαμε ὁ ναύτης.

Ἐφάξτε τότε στὰ χόρτα και βρήκε πέντ' ἕξ φωλιές, μὲ δυὸ - τρία αὐγά στὴν καθεμιά. Σ' αὐτῆς τῆς φωλιῆς θὰ γύριζαν βέβαια ἡ τέρτρα κ' ἐκεῖ ὀλόγουρα ἐπρεπε νὰ στήσῃ τὰ δίχτυά του, ἢ καλλίτερα νὰ τοποθετήσῃ τὰ γκίστριά του. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Χάρμπερτ, τὰ ἐτοίμασε γρήγορα. Ἐπλεξε σχοινιά ἀπὸ λεπτοὺς κισσοὺς, δεκαπέντε ὡς εἴκοσι πόδια τὸ καθένα. Στῆς ἄκρες τοὺς, ἔδεσε γι' ἀγκίστρια κάτι δυνατὰ ἀγκάθια μὲ γυριστὸς μύτες, ποῦ τὰ ἔκοψε ἀπὸ ἕνα θάμνο «νανοειδοῦς» ἀκακίας. Και γιὰ δόλωμα, ἔβαλε σ' ἀγκάθια κάτι μεγάλα κόκκινα σκουλήκια, ποῦ ἐσέρνοντο στὸ χῶμα.

Ἐπροχώρησε τότε μὲ προσοχή, κρυμ-

μένος μὲς σ' ἀψηλὰ χόρτα, ὡς τῆς φωλιῆς, ὅπου ἐσκόρπισε ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ δολωμένα ἀγκίστρια, κ' ἐγύρισε πίσω, ὡς ἕνα δένδρο, ὅπου ἐβθαναν τὰ σχοινία τῶν ἀγκιστριῶν. Ἐκεῖ κρύφθηκε μὲ τὸν Χάρμπερτ και, κρατῶντες κ' οἱ δυὸ τῆς ἄκρες τῶν σχοινιῶν, ἐπερίμεναν μὲ ὑπομονὴ νὰ «τσιμπήσῃ». Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὁ Χάρμπερτ δὲν εἶχε τότε πεποιθῆ στὴν ἐπιτυχία τοῦ παραξένου αὐτοῦ ψαρέματος...

Ἄλλ' ἄμα πέρασε ὡς μισὴ ὥρα,

Ὁ ναύτης, συρμένος, ἔβασε ὡς τὸ τέλος τοῦ διαδρόμου...

πολλὰς φραγκόκοττες, ὅπως εἶχε λογαριάσῃ ὁ Πέγκροφ, γύρισαν στῆς φωλιῆς τους. Πηδούσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ κ' ἐροράμριζαν τὸ χῶμα, χωρὶς νὰ ὑποπευῶνται τὴν παρουσία τῶν κунηγῶν, ποῦ τὸ δένδρο τοὺς ἐκρύβε καλά. Τὴν στιγμή ἐκείνη, ὁ μικρὸς κρατοῦσε και τὴν ἀναπνοή του, ἐνῶ ὁ Πέγκροφ, μὲ γουρλωμένα μάτια, μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, λές κ' ἦταν ἐτοιμὸς νὰ χάψῃ κανένα κομματὶ φραγκόκοττα, μόλις ἀνέπνευε... Τὰ πουλιὰ περπατοῦσαν ἀνάμεσα σ' ἀγκίστρια, χωρὶς νὰ τὰ βλέπουν. Τότε ὁ Πέγκροφ ἄρχισε νὰ σιγοκουνᾷ τὰ σχοινιά, ποῦ ἔκαναν και τὰ σκουλήκια

νὰ σειοῦνται σαν ζωντανά. Ἔτσι ἐκινῆθη ἡ προσοχή τῶν πουλιῶν και τὰ γκίστρια ἄρχισαν νὰ τσιμπιούνται... Τρεῖς φραγκόκοττες, ἢ πῶς λαίμαργες βέβαια, ἐκατάπιαν μαζί με τὸ δόλωμα και τὰ γκίστριά. Ἀμέσως ὁ Πέγκροφ «ἐτράβηξε», και τὰ φτερουγίσματα τοῦ ἔδειξαν, ὅτι τὰ πουλιὰ εἶχαν πιασθῆ.

— Οὐρρά!.. ἐφώναξε καταχαρούμενος. Κ' ἔτρεξε εἰς τῆς φραγκόκοττες, ποῦ τῆς ἐπιασε στὴ στιγμή.

Ὁ Χάρμπερτ ἔτριβε τὰ μάτια του.

Πρῶτῃ φορᾷ ἔβλεπε νὰ πιάνουν πουλιὰ μὲ τὰ γκίστριά σαν φάρια ὁ ναύτης ὅμως τὸν ἐβεβαίωσε μὲ μετροφόρουν, ὅτι πολλὰς φορές ἐγινε αὐτὸ κ' ὅτι δὲν ἦταν ἔθνευρέτης.

Ἡ φραγκόκοττες δέθηκαν ἀπὸ τὰ πόδια κ' οἱ κунηγοὶ, ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ, ἔκριναν καλὸ νὰ γυρίσουν στὴν κατοικία τους. Νὰ ποῦ δὲν θὰ γύριζαν μὲ ἄδεια χέρια!

Τὸ κατάμει τοὺς ἔδειξε τὸ ὄρεο και στῆς ἔξῃ, κουρασμένοι, ἔβασαν στὰ Καμινία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ὁ Νῆρ δὲν ἐρύσσε ἀκόμη. — Τὶ σκέπτεται ὁ ῥεπόρτερ. — Τὸ δειπνο. — Μιὰ νύκτα ποῦ προμηνύεται ἄσχημη. — Μεγάλῃ θύελλα. — Φεύγουν διὰ νυκτός. — Μὲ τὴ βροχὴ και μὲ τὸν ἄνεμο. — Ὄκτω μίλλια μακρὰ.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, ὁ Γεδεῶν Σπλιεττ, ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἦταν στὴν ἀρογιαλιά κ' ἐκύτταζε τὴ θάλασσα, ποῦ ἐκλεινε τὸν ὀρίζοντά της ἕνα μεγάλο μαῦρο σύννεφο. Τὸ σύννεφο αὐτὸ ἀνέβαινε γρήγορα στὸ ζενίθ. Ὁ ἄνεμος, δυνατὸς ἀπὸ τὸ ἀπόγειμ, δυνάμωνε ἀκόμη ὅσο βραδυάζε. Ὅλος ὁ οὐρανὸς εἶχε ἄσχημη ὄψη.

Τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς θύελλας ἐφανερώνοντο καθαρά.

Ὁ Χάρμπερτ μῆκε στὰ Καμινία κ' ὁ Πέγκροφ ἐπλησίασε τὸν δημοσιογράφου. Ἄλλ' αὐτὸς, ἀρηρημένος, δὲν τὸν κατάλαβε.

— Θὰ ἔχουμε ἄσχημη νύκτα, κύριε Σπλιεττ! τοῦ εἶπε ὁ ναύτης. Βροχὴ και ἄνεμος ποῦ θὰ πᾶν κανόν!

Ὁ Σπλιεττ ἐγύρισε τότε και εἶδε τὸν Πέγκροφ. Ἄλλὰ τὰ πρῶτά του λόγια ἦταν αὐτὰ: — Πόσο λογαριάζετε νὰ πείξε τὸ σκαφίδι ἀπὸ τὴν ἀκτὴ, διὰ τὸ βρήκε ἐκεῖνο τὸ κῶμα, ποῦ μᾶς πῆρε τὸν σύντροφό μας.

Ὁ ναύτης δὲν ἐπερίμενε αὐτὴ τὴν ἐρώτησι. Ἐτῆξεθη μιά στιγμή και ἀποκρίθηκε: — Διακόσις, διακόσις πενήντα ὄργιες τὸ κολύ.

— Δηλαδή ὡς χίλια διακόσια πόδια; — Τσοσ περίπου.

— Σὲ τέτοια ἀπόστασι λοιπὸν ἐχάθη ὁ Κύρος Σμιθ;

— Σπαχάζομαι...

— Και ὁ σκύλος του; — Τὸ ἴδιο.

— Γιὰ ἕνζ πρᾶγμα ὅμως ἀπορῶ, εἶπε ὁ Σπλιεττ. Ἄν ὁ σύντροφός μας πνίγηκε, ἂν πνίγηκε μαζί του κ' ὁ Τόπ, πῶς ἡ θάλασσα δὲν ἐξέβρασε οὔτε τὸν ἄνθρωπο, οὔτε τὸ σκύλο;

— Τὰ ρεύματα μπορεῖ νὰ τοὺς ἐβγαλὸν κολύ μακρύτερα, ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης.

— Ὡστε ἡ γνώμη σας εἶνε, ὅτι ὁ Κύρος Σμιθ χάθηκε στὰ κύματα; ρώτησε πάλι ὁ ῥεπόρτερ.

— Μάλιστα, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου.

Ἡ δική μου ὅμως γνώμη, ὑπέλαβε ὁ Γεδεῶν Σπλιεττ, και μὲ συγχωρεῖς, Πέγκροφ, ποῦ ἀντιλέγω εἰς τὴν πεῖρά σου, εἶνε ὅτι ἡ τελεία, ἡ ἀπόλυτη ἐξαράντις τοῦ Κύρου Σμιθ και τοῦ Τόπ, ζωντανῶν ἢ νεκρῶν, ἀποτελεῖ κάτι ἀνεξήγητο και ἀπίθανο.

(Ἔσεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ "ΠΡΑΣΙΝΟ ΡΑΒΔΙ,"

Ἀγαπητοί μου,

Ἀέοντος Τολστόϊ. Ἄλλὰ ποῖα νὰ προτοδιζλέξω, ποῦ εἶνε ὅλες τὸ ἴδιο σπουδαῖες και τὸ ἴδιο θαυμάσιες;.. Ἄς ἀρχίσω ἀπὸ μιά παραβολὴ ποῦ κάνει ὁ μέγας φιλόσοφος, γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ μὲ τί μοιάζει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ποῦ παρεξηγεῖ τὴν θέσι του στὸν κόσμον, τὴν κατάστασι του, γιατί εἴ δὲν τὴν βλέπει, ἢ δὲν θέλει νὰ τὴν ἴδῃ, ἢ τὴν βλέπει διαφορετικῇ ἄπ' ὅ, τι πραγματικῶς εἶνε.

Ἄς ὑποθέσωμα, λέγει, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος πηγαίνει στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, βλέπει ἕνα σταματισμένον βαγόνιον και μπαίνει μέσα, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι εἶνε σίτι του. Θάρχισῃ βέβαια νὰ διορθῶν τὰ πρᾶγματά του, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ζῆ ἀνέντως, συλλογιζόμενος ὅτι θὰ περάσῃ ἐκεῖ - μέσα τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του. Ἄλλὰ θὰ παραξενευθῇ φυσικᾶ και θὰ θυμῶσῃ, διὰ τὸ τραῖνον θὰ ξεκινήσῃ και θὰ φθάσῃ στὸν ἄλλο σταθμὸ, ὅπου θὰ τὸν διατάξουν νὰ καταβῆ μὲ ἕνα του τὰ πρᾶγματα... Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν

μποροῦσε νὰ ἴδῃ και νὰ γνωρίσῃ, ὅτι τὸ βαγόνιον δὲν ἦταν σίτι του, ἀλλ' ἀπλῶς μέτον ταξιδιδοῦ, και ὅτι, γιὰ νὰ ταξιδεύετῃ κανεῖς, ὀρεῖσαι νὰ ἐκπληρώσῃ τῆς σχετικῆς διατάξεως, νὰ βγάλῃ εἰσιτήριο και νὰ συμπερρωθῇ μὲ τοὺς κανόνισμούς; Και ὅμως οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι αὐτὸ παθαίνουν. Ἐχουν ἕσφαλμένη ἰδέα γιὰ τὸν κόσμον και δὲν ἐννοοῦν καθῆλου τὴ θέσι τους ἐδῶ κάτω. Εἶνε δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, και νομίζουν ὅτι εἶνε κύριοι. Εἶνε θνητοὶ και προσωρινοί, — εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, — και κάνουν σὰ νὰ ἦταν ἀθάνατοι, αἰώνιοι.

Ὁλη ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, — παρατηρεῖ ὁ Τολστόϊ, — ὅλο τὸ Εὐαγγέλιον, ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐννοήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν θέσι του. Ἄν δὲν ἐννοήσῃ τὴν θέσι του, ὅ, τι και ἂν κάμῃ, ὅσες προσπάθειες και ἂν καταβάλῃ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν εὐτυχία του, εὐτυχία δὲν θὰ πατήσῃ ποτέ, ὅπως τὸ παθαίνουν οἱ ἀνόητοι ἐκεῖνοι ἀμπελοφυτοὶ τῆς Παραβολῆς, ποῦ ἐνόμισαν ὅτι τὸ ἀμπέλι τοῦ κυρίου τῶν ἡτῶν δικὸν τους και δὲν ἤθελαν νὰ ἐκπληρώσουν τοὺς ὅρους τῆς μισθώσεως.

Ἄς ἰδοῦμε τώρα μὲ ποιὸν συλλογισμόν ὁ Τολστόϊ, χωρὶς ἄλλη σοφία, χωρὶς ὑπερφυσικὴ ἀποκάλυψι, ἀπλῶς σαν ἕνας λογικὸς ἄνθρωπος, ἔβασε νὰ καταλάβῃ τὴν θέσι του στὸν κόσμον και νὰ βρῇ εἰς τὴν ζωὴν τοῦ σκοπὸ: «Ποῖος μ' ἐτοποθέτησε — ρωτᾷ — στὸν ἄλλοκοτον αὐτὸν κόσμον; — Δὲν τὸ ξέρω, — ἀπαντᾷ ὁ Ἰδιος; — οὔτε μπορῶ νὰ τὸ ξέρω. Ξέρω μόνο θετικᾶ, ὅτι αὐτὸς, ὁ Κάποιος, ὑπάρχει κ' ὅτι αὐτὸς μ' ἔχει βάλῃ εἰς αὐτὸν κόσμον. Τὸ ξέρω θετικᾶ, γιατί δὲν θὰ μοῦ ἦταν δυνατό νὰ παρουσιασθῶ μόνος μου, ἀπλῶς και ὡς ἔτυχε, στὸν κόσμον. Αὐτὸ ποτέ δὲν τὸ θέλησα, οὔτε θὰ μπερῶσα νὰ τὸ θέλῃσω, γιατί πρὶν νὰ ἐμφανισθῶ εἰς αὐτὸν κόσμον, φρονῶ ὅτι δὲν ὑπῆρχα, ἢ τοῦλάχιστο δὲν ἔμοῦσα ἢ νὰ ὑπῆρξα προητέρα ποτέ...

Μοῦ λέγουν, ὅτι πρὸ τινῶν ἐτῶν, ἐγεννήθηκα ἀπὸ τὴν μητέρα μου. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ ἐγεννήθηκα ἀπὸ τὴν μητέρα μου, εἶνε τὸ σῶμά μου, τὸ σῶμα αὐτὸ ποῦ γιὰ πολὺν καιρὸ δὲν ἐγνώριζε, και οὔτε ἀκόμη γνωρίζε, τίποτα σχετικὸ μὲ τὴν ὑπαρξί του και ποῦ γρήγορα, ἴσως και αἰβριο, θὰ ταρῆ στὴ γῆ και θὰ ξαναγίνῃ χῶμα. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ ἐγὼ ἀναγνωρίζω ὡς ἕγώ μου, δὲν παρρουσιάσθηκε συγχρόνως μὲ τὸ σῶμά μου, τὸ ἕγώ μου αὐτὸ δὲν ἄρχισε ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας μου, οὔτε ἀμα βγήκα ἀπ' αὐτή, οὔτε διὰν ἐπαυσα νὰ βυζαίνω, οὔτε διὰν ἄρχισα νὰ μιλῶ. Ξέρω ὅτι τὸ ἕγώ μου αὐτὸ ἔλαβε κάποτε ἀρχή, ἀλλὰ ξέρω συνάμα ὅτι ἂν ἐκἄθεν ὑπῆρχε... Ἀδιάφορο ἂν δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ τὴν προηγουμένη μου ζωὴ, ἀδιάφορο ἂν δὲν μπορῶ νὰ ποφανθῶ

περὶ τοῦ τὸ εἶμα. Τοῦτο μόνον ξέρω, ὅτι ἕγώ και τί σῶμά μου δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα.»

Αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ βέβαια, τὰ θετικὰ ἐξαγόμενα τῶν πρώτων συλλογισμῶν, ποῦ θὰ κάμῃ ὁ λογικὸς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ἐννοήσῃ τὴ θέσι του στὸν κόσμον και τὸν σκοπὸ τῆς ζωῆς του: Α') ὅτι δὲν ἤλθε ἐδῶ μόνος μου, ἀλλὰ Κάποιος τὸν ἔστειλε. Β') ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα σῶμα φθαρτὸ και ἀπὸ ἕνα ἕγῶ φθαρτὸ, δηλαδή, τὴν ἀθάνατὴν τοῦ ψυχῆ. Και τότε, μὲ τὴν ἴδια λογική, ἐπάνω εἰς αὐτὴ τὴν ἀκλόνητη βᾶσι, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ συλλογίζετα:

«Ἄν γιὰ μένα, γιὰ τὸν ἄνθρωπον και γιὰ τὸν κόσμον ὅλο, ἡ ζωὴ δὲν ἔχη καμμίαν ἔννοια, εἶμαι ὅμως ὁ πορρωμὲνος νὰ κάμνω κάτι τι. Κάποια Δύναμις μὲ κρατεῖ εἰς αὐτὴ τὴ θέσι, ὅπου κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ ἐργάζομαι, ὄχι γιὰ μένα ἢ γιὰ τὸν κόσμον, ἀλλὰ γιὰ ἕνα σκοπὸ, ποῦ ἐγὼ ἀδυνατοῦ νὰ ἐννοήσω. Στὴν ἐπίγνωσι τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἀποβλέπει κάθῃ ἀληθινὴ Ὀρθοκεία. Γιατί εἶνε ἡ ἐπίγνωσις, ἡ ἀναγνώρισις τῆς Δυνάμεως ἐκείνης ποῦ μ' ἔστειλε στὸν κόσμον και ποῦ τῆς δίνουν τὸ ὄνομα ΘΕΟΣ. Κ' ἡ δική μου ζωὴ, αὐτὴ κατ' ἐαυτήν, εἶνε ἀκατανόητη ὅπως ὀλόκληρη ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου. ἕγῶ ὅμως ὑπάρχω και χρεωστῶ νὰ ζῶ σύμφωνα μὲ τὴν θέλησι μῆς ἀνωτέρως Δυνάμεως. Ἄν ἡ ζωὴ μου εἶνε ἀκατανόητη γιὰ μένα, ἢ ζωὴ μου ὅμως, καθῶς κ' ἡ ζωὴ ἔλου τοῦ κόσμου, δὲν μπορεῖ, δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἀκατανόητη γιὰ τὴν ἀνωτέρα ἐκείνη Δύναμις ποῦ μ' ἔστειλε ἐδῶ, χωρὶς ἐγὼ νὰ ἐννοῶ τὸν προσωρισμὸν μου, και ποῦ χαιραγωγεῖ, διευθύνει τὴν ζωὴν αὐτή. Ἔτσι ὅλα διαφανίζονται.

Ὁ τελικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς μου και τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου εἶνε σκοτεινός, ἀπρόσιτος, ἀκατάληπτος γιὰ τὴν περιορισμένη μου ὑπαρξί. ἕγῶ, κ' ὁ κόσμος ὅλος, εἶμαστε μόνον τὰ βραγὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία σκοπῶν ἀκατανόητων. Κ' ἡ ἔννοια τῆς ζωῆς μου ἐγκτεῖται μόνον στὴν ἐκτέλεσι τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου σκοποῦ, ποῦ γιὰ χάρι του ὑπάρχω, στὴν ἀναγνώρισι τῆς ἀνωτέρας Δυνάμεως και εἰς τὴν ἐξυπηρέτησι τῆς. Δηλαδή, εἰς τὴν ἀναγνώρισι τοῦ Θεοῦ και εἰς τὴν ἐκτέλεσι τοῦ θελήματός του.»

Ἄλλὰ προχθὲς εἶπαμε ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ και πῶς φανερώνεται στὸν ἄνθρωπον, ποῦ ἔχει μέσα του τὸ Ἄγαθόν: Εἶνε ἡ καθολικὴ Ἀγάπη. Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ ξαναδιαβάσετε τὴν προηγουμένη μου ἐπιστολή, τώρα ποῦ διαβάσατε αὐτὰ. Κ' ἴσως, καμμίαν ἄλλη φορᾷ, θὰ σᾶς πῶ πῶς ἐννοεῖ τὴν Ἀγάπην ὁ Τολστόϊ και πῶς θέλει νὰ τὴν ἐξασκοῦμε.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ίδε τον Ό-δύγον του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή του Κερ. Β.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ (*)

Τό ρόδο που παράθηκε, στά χέρια μου τό πήρα και τραγουδάκι του ψάλλα γιά τήν κακή του μοίρα. Τά πέταλα του επίληθα μ' αγάπη ένα προς ένα κι όλα μαζί τά πέταξα στον άνεμο—άδμένα!

Ε' νύχτα άπλώνεται σιγά κι αγάλαφα στην πόλι... Όρα που ό πάνος, κανένος; ζητάει αγαξοβόλι! Κάποια γρικούναι βήματα στη βραδυνή ήσυχα...

Είν' ή ψυχή μου μιά φωληά πλεγμένη από λουλούδια που μέσα της όλο γυρνάν άφτέρωτα τραγούδια... Πουλιά μικρά κι' άδύνατα κι' άμυδα να πετανε...

Τότε γιά ναύρω τή χαρά, μερόγγυτα ζητούσα. Που νάξερα πώς τήν χαρά στά χέρια μου κράτουσα! Κι' ύστερα πιά σάν μούρυγα και πέταξε μακριά μου...

Ό Α. ήταν ένα καλληκάρι γεμάτο από πατριωτισμό και άφοσίωσι στό Βασί- λια του. Στην πρώτη φωνή της Πατρίδος που έκινδύνευε, έτρεχε να χύση γι' αυτήν τό αίμα του.

Ό Β. έλάτρεινε κι' αυτός τήν Πατρίδα του περισσότερο από κάθε τι άλλο σ' αυτόν τόν κόσμο. Καί όταν ό έχθρος τόν έπι-σασε αιχμάλωτο, έκλαψε σάν μικρό παιδί...

Ό Α. ήταν ένα καλληκάρι γεμάτο από πατριωτισμό και άφοσίωσι στό Βασί- λια του. Στην πρώτη φωνή της Πατρίδος που έκινδύνευε, έτρεχε να χύση γι' αυτήν τό αίμα του.

Όταν οι συγγενείς του, οι φίλοι του, οι γυάριμοί του, θα θυμούνται τό ένδοξο τέλος του, δεν θα λυπούνται, δεν θα μοιρολογούν, παρά θ' άλένε με περιφάνεια: «Ήταν ήρωας».

Ό Β. έλάτρεινε κι' αυτός τήν Πατρίδα του περισσότερο από κάθε τι άλλο σ' αυτόν τόν κόσμο. Καί όταν ό έχθρος τόν έπι-σασε αιχμάλωτο, έκλαψε σάν μικρό παιδί...

Ό Β. έλάτρεινε κι' αυτός τήν Πατρίδα του περισσότερο από κάθε τι άλλο σ' αυτόν τόν κόσμο. Καί όταν ό έχθρος τόν έπι-σασε αιχμάλωτο, έκλαψε σάν μικρό παιδί...

Ό Β. έλάτρεινε κι' αυτός τήν Πατρίδα του περισσότερο από κάθε τι άλλο σ' αυτόν τόν κόσμο. Καί όταν ό έχθρος τόν έπι-σασε αιχμάλωτο, έκλαψε σάν μικρό παιδί...

Ό Β. έλάτρεινε κι' αυτός τήν Πατρίδα του περισσότερο από κάθε τι άλλο σ' αυτόν τόν κόσμο. Καί όταν ό έχθρος τόν έπι-σασε αιχμάλωτο, έκλαψε σάν μικρό παιδί...

Ό Β. έλάτρεινε κι' αυτός τήν Πατρίδα του περισσότερο από κάθε τι άλλο σ' αυτόν τόν κόσμο. Καί όταν ό έχθρος τόν έπι-σασε αιχμάλωτο, έκλαψε σάν μικρό παιδί...

Ό Β. έλάτρεινε κι' αυτός τήν Πατρίδα του περισσότερο από κάθε τι άλλο σ' αυτόν τόν κόσμο. Καί όταν ό έχθρος τόν έπι-σασε αιχμάλωτο, έκλαψε σάν μικρό παιδί...

Ό Β. έλάτρεινε κι' αυτός τήν Πατρίδα του περισσότερο από κάθε τι άλλο σ' αυτόν τόν κόσμο. Καί όταν ό έχθρος τόν έπι-σασε αιχμάλωτο, έκλαψε σάν μικρό παιδί...

Ό Β. έλάτρεινε κι' αυτός τήν Πατρίδα του περισσότερο από κάθε τι άλλο σ' αυτόν τόν κόσμο. Καί όταν ό έχθρος τόν έπι-σασε αιχμάλωτο, έκλαψε σάν μικρό παιδί...

Ό Β. έλάτρεινε κι' αυτός τήν Πατρίδα του περισσότερο από κάθε τι άλλο σ' αυτόν τόν κόσμο. Καί όταν ό έχθρος τόν έπι-σασε αιχμάλωτο, έκλαψε σάν μικρό παιδί...

Ό Β. έλάτρεινε κι' αυτός τήν Πατρίδα του περισσότερο από κάθε τι άλλο σ' αυτόν τόν κόσμο. Καί όταν ό έχθρος τόν έπι-σασε αιχμάλωτο, έκλαψε σάν μικρό παιδί...

ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΜΕ ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Σήμερα κάνω παρέα μ' ένα κερί. Είνε ένας σύντροφος ζωντανός: ανάβει, σβύνει, γέρνει από 'δά, γέρνει από 'κει, σά κάνει να τό προσέχεις, ίσως και να του μιλάς...

Είνε ένας ολόκληρος: κόσμος, ένας κό-σμος έξαιρετικά όμορφος. Νά! χύνεται έξω, τρέχει κάτω, κάνει μιά κολόνα με ρυθμό δικό της μά γιαυτό όχι λιγώτερο καλλιτεχνική.

Φούσκες, ύψώματα, λάκκοι, άμέσως άγιναν γύρω, λευκά και παράξια σάν τά παλάτια του παραμυθιού, και τά βασιλό-πουλα κι' οι βασιλοπούλες ζούγε, εδν-χοΐνε, πεθαίνουνε 'κει μέσα, όμορφοι πάντα κι' εύγενικοί.

Μά τό πανώριο παλάτι, όμοιο μ' ένα ναό Γοτθικής τέχνης, κερμιζεται σιγά-σιγά. 'Απ' τίς κολώνες άπ' τά κάστρα, από τίς όμορφές του δέν έμεινε τίποτα. Παιράζει όμως;

Μήπως δεν γίνεται τό ίδιο με τις πε-ρισσότερες όμορφες σκέψεις;

Τρωεόγγυη

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Μιά φορά, ένας νέος καθηγητής των Γαλλικών, διά πρώτων φορών εισελθών εις τήν τάξιν, ήρώτησε, ός συνήθως, ποιοι ήσαν άπόντες. Τότε, ό πρώτος έπιτετραμ-μένος δι' αυτούς, άπάντησε διά της λέ-ξεως «πλήρης», έννοών ότι και οι δέκα μαθητάι, τους οποίους είχαν υπό τήν έπι-τήρησιν του, δηλαδή ή δεκαοκτώ του, όσως λέγαμε, ήσαν όλοι παρόντες.

Ό καθηγη-τής όμως, παρεξηγών τό πρόημα, έφα-νε - έψαχνε τόν κατάλογον γιά να βρή... Τί νομίζετε;... τόν άπόντα Πληρη! Φαντάζεσθε τά γέλια μας, όταν μάς ά-πήνησε, ότι «Πληρης» δεν υπάρχει που-θενά, καθώς και τά δικά του, όταν ένό-ησε τήν παρεξήγησιν που έγενε.

Θαλασσοπούλι του Στόλου

Θαλασσοπούλι του Στόλου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό μπαμπάς:—Μά είσαι βέβαιος, Τοτό, πώς έχωσες τήν πένη σου στό δρόμον; Ό Τοτός:—Βεβιάτοτος! Τήν είδα με τά μάτια μου που έπεφτε...

Ό Τοτός:—Βεβιάτοτος! Τήν είδα με τά μάτια μου που έπεφτε...

Ό Τοτός:—Βεβιάτοτος! Τήν είδα με τά μάτια μου που έπεφτε...

Ό Τοτός:—Βεβιάτοτος! Τήν είδα με τά μάτια μου που έπεφτε...

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε 'Οδύγον, Κερ. ΙΒ']

α.) Παιγνών

Εστέλη υπό της Σανθής Έλληνοπούλας

Table with 3 columns: ΣΙΣ, Α, ΡΑΙ, ΕΜ, ΠΡΟΣ, ΧΑ, ΔΗΝ, Ω, ΤΡΟ

Νά συναρμολογηθούν αι συλλαβαί αυ-τάι, ώστε να αποτελέσουν τρία γυμναστικά παρρηγέλιάρτα.

β.) Μαγική Εικών άνευ Εικόνας

Εστέλη υπό του Νικητού της Λειψον

Η κυρία:—Είσαι άγνιπόφορη πιά, τό κά-τάλαβες; Χθές έστιασες τό βάζο, σήμερα πάλι σπάει τό...

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεύς

Triangle

Εστέλη υπό της Σανθής Πριγκιπισπούλας
**** = Αοφίον.
*** = Σπάνιος.
** = Έποχή.
* = Ε.

Νά μεταφραστούν γαλλιστί αι άνω λέ-ξεις διά να σχηματισθώ τώ Τριγώνον, εις τό όποσον θά αναγνωσώνται όριζοντίως και καθέτως τά ίδια.

Δήλωσις: Αι λύσεις—δωροδότησι ζητημά-των τού άυτόφύλλου, —αυνοδοῦνται άπαρα-τίτως υπό ένός μόνον δευτερεύοντος καθήκοντος γραμ-ματισμού.

Λύσεις του Ίου φύλλον

α.) 'Εάν άνατρέψωμεν τήν εικόνα, θά ίδωμεν τόν πολυάριθμον άνθρωπον, ό ό-πόδος ζυγίζει 110 όκλάδες, όκως μάς πλη-ροφορεί ό άπί του μετώπου του άριθμός, —β.) Κόνηλος, σκύουρος, κάστωρ, λα-γός.—γ.) 'Ετη πολλά!—δ.) Pas á pas, ou va bien loin.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Αθήναι, 38, όδός Ερμούλου τήν 24ην Ιανουαρίου 1917.

ΑΛΛΟ να έχη κανείς τάς ιδέας του, Παγκό-σμιον Όνειρον, και άλλο να θέλη να κάμη θο-γάνο του τό περιτοδικόν, εις τό όποσον εινε συ-δρομητής. Βεβαίως, κάθε συδρομητής μου μπορεί να «διατηρή» τάς ιδέας του, και να μού τάς γράφη. Είμπορεί' άκόμη και τά κομμάτια που μού στέλλει διά τήν Σ. Ψ. Ξ. να εινε έπι-πνευσμένα από αυτός.

Όχι, Βίαιος. Γ. Β., αι έπιστολαί δεν εινε άνάγκη να γράφονται από τήν μίαν μόνον όφιν του χάρτου. Μπορεί να γράφη κανείς και από πίσω, να γρημύη τώσπάτων τήν κόλλα του. Από τήν μίαν όφιν πρέπει να γράφεται ό,τι εινε προορισμένον διά τό Τυπογραφείον: άπαντή-σας εις διαγωνισμούς, κομμάτια διά τήν Σελίδα, Παιδ. Πνεύματα κτλ. Και τούτο, διότι οι τυπο-γράφοι εινε συνειδημένοι ότι να μη γράζουσι ποτέ από πίσω τό χαρτί. Στοχοιθετοῦν μόνον ό,τι βλέπουσι μπροστά τους, 'Επειτα, πολλές φορές, διά να στοιχειωθώγη γρηγορά, ένα χειρόγραφον, κίβεται και μοιράζεται: εις δύο-τρεις έργάτας. Μπορεί να γίνη αυτό, όταν ειλε γραμμένον και από τά δύο μέρη;

Όραϊόν τό περιστατικόν που μού διηγείσαι, 'Αερών του Βοσπόρου. Διά τό άλλο δεν έχεις δικιο. Και ή άπλή γλώσσα εινε ήδη άρκετά κα-νονομισμένη και κανονισμένη: όλον άπό τούς δοκι-μους; συγγραφείς και ποιητάι. 'Όσοι δεν είμπο-ρεί να γράφη κανείς ό,τι και όποιος θέλει, παρά ός ένα βαθμόν. Η φιλολογική γλώσσα απο-τελείται ός επί τό κλειστόν από τας λέξεις που εινε πανελληνίως γνωσταί, που τας έννοει κάθε

γραμμένο, αλλά βλαβερό. 'Αν τό έθιμοσμία, όλα τά φτωγά παιδιά, που εινε ύποχρεωμένα να έργάζονται, θά έφανταζόνο ότι εινε «πουλημέ-να» στός πλουσίους. Καί ή θά έκαστατοῦσαν, θάφιναν τήν εργασία, ή θά τήν έξακολουθοῦσαν χωρίς καρδιά, που και τό ένα και τό άλλο θά τά έκαμνε δικτυχή. Γιατί τί μπορεί να κάμη ένα φτωχό παιδί, όταν του χρειάζονται άπολύτως τέντε δραχμές; Νά κλέβη; να ληστεύση; 'Όχι βέβαια! 'Θά έργασθώ, θυσιάζον έστω και τόν πε-ριπάτο του. Τί τό άφείλει να βάλη τέτοιες μαύ-ρες ιδέας; και να θεωρή τήν εργασία δουλεία, σιλαβιά;... Βεβαίά, καλό θά ήται να μην ύ-πάρχαν πτωχοί και πλούσιοι. 'Αλλ' άφού έτσι εινε ό κόσμος, τί να κάμωμε; 'Ο καλλίτερος τρόπος; γιά κάλλεξη, δεν εινε τό να φειρόμεμα τό θάρος; από τούς έργάζομένους και να τούς ρί-ψωμε στην άπειρία.

Όχι, 'Ασθη της Νήσους, ή Συλλογή των Πνευματικών 'Ασκήσεων δεν πρέπει να περιεξη-περισσότερας από 15 'Ασκήσεις. Καί όταν έχη πρόπόσιον άφαιρώ τούς καλλιτέρας. 'Ενοείτε διατί: 'Όταν όρίζω από 12 έως 15 τό πολύ, τούσας θά μού στέλουν οι περισσότεροι. 'Όταν όμως ένικ στέλην 30 ή 40, θά ειχε βέβαιον τό βραβεϊον διά τό άριθμόν. 'Επομένως; θάδικούσε τούς άλλους που 'συμμεμεροφώθησαν με τούς όρους. Καί δι' αυτό έγω δεν τό έπιτόρπω.

Δέν λογαριάζεις καλά, φίλε Ι. Η. Ρ. 'Αν δεν ειχε τά κλειστά των εικόνων και άν έξηνκλήρονα συμεργασίαν, ή άνακτόπισι ενό; πάλαιού τέρμου θά μού έστοιχίσε όσον ή έκδοσις του νέου, δηλα-δή έπάνω από 20,000 δραχμάς. 'Αλλά χωρίς αυτά, θά μού έστοιχίσε τούλάχιστον 10,000 όρ. Ψδ τούσας φαντάζεσαι ότι 500 δραχμαί άρκούν. 'Αλλά κι' ένα βιβλιάρικον από ένάτο τλίθεις, χαρ-τί και τύπος, σήμερα, θά ήβηλε περισσότερα. Μην άρπιδόνης τούς άριθμούς; μου. Ξάς τούς λέγω κάποτε, γιά να ήχαιε μίαν ιδίαν και γι' αυ-τά και να μη κάμνιτε όνειρον.

Σου έστειλα, 'Ερμη Βαροκόβια, τετραδίον Μ. Μυστικόν. 'Ενοια σου και ή Μογική που σου έπρότεινε, δεν θά θυμώση άν δεν τής στεί-λης άμέσως. Μπορεί να τό καταλάβη, ότι δεν θά ειλες τετραδίον κι' έπρεπε πρώτα να προλη-θευθώ.

Βεβαίως, Νικητά της Άθριν, άρα άρθή ό άποκλεισμός, ή κίνησις του περιτοδικού κα; θάδρηθ ή πολύ. Καί προμηνοείται μιά από τας μεγαλειτέ-ρας; γιατί άφού και τώρα, που δεν επικοινωνώ παρά μόνον με τούς φίλους μου τής Στεριάς, τής Πελοποννήσου και τής Θεσσαλίας, ύπάρχει τόση κίνησις; φαντάσου όταν θάποκατασταθούν τά πράγ-ματα και θάνοιχον όλοι οι όρδοί... 'Αλλά ποτέ θά γίνη αυτό; Και θάώθημενος όσο τότε, με τά ύπερογκά έκδοα και τας περιωρισμένα; εις-πρόβεις; 'Ο Θεός να μάς βοηθήση.

Όχι, Βίαιος. Γ. Β., αι έπιστολαί δεν εινε άνάγκη να γράφονται από τήν μίαν μόνον όφιν του χάρτου. Μπορεί να γράφη κανείς και από πίσω, να γρημύη τώσπάτων τήν κόλλα του. Από τήν μίαν όφιν πρέπει να γράφεται ό,τι εινε προορισμένον διά τό Τυπογραφείον: άπαντή-σας εις διαγωνισμούς, κομμάτια διά τήν Σελίδα, Παιδ. Πνεύματα κτλ. Και τούτο, διότι οι τυπο-γράφοι εινε συνειδημένοι ότι να μη γράζουσι ποτέ από πίσω τό χαρτί. Στοχοιθετοῦν μόνον ό,τι βλέπουσι μπροστά τους, 'Επειτα, πολλές φορές, διά να στοιχειωθώγη γρηγορά, ένα χειρόγραφον, κίβεται και μοιράζεται: εις δύο-τρεις έργάτας. Μπορεί να γίνη αυτό, όταν ειλε γραμμένον και από τά δύο μέρη;

Όραϊόν τό περιστατικόν που μού διηγείσαι, 'Αερών του Βοσπόρου. Διά τό άλλο δεν έχεις δικιο. Και ή άπλή γλώσσα εινε ήδη άρκετά κα-νονομισμένη και κανονισμένη: όλον άπό τούς δοκι-μους; συγγραφείς και ποιητάι. 'Όσοι δεν είμπο-ρεί να γράφη κανείς ό,τι και όποιος θέλει, παρά ός ένα βαθμόν. Η φιλολογική γλώσσα απο-τελείται ός επί τό κλειστόν από τας λέξεις που εινε πανελληνίως γνωσταί, που τας έννοει κάθε

Όραϊόν τό περιστατικόν που μού διηγείσαι, 'Αερών του Βοσπόρου. Διά τό άλλο δεν έχεις δικιο. Και ή άπλή γλώσσα εινε ήδη άρκετά κα-νονομισμένη και κανονισμένη: όλον άπό τούς δοκι-μους; συγγραφείς και ποιητάι. 'Όσοι δεν είμπο-ρεί να γράφη κανείς ό,τι και όποιος θέλει, παρά ός ένα βαθμόν. Η φιλολογική γλώσσα απο-τελείται ός επί τό κλειστόν από τας λέξεις που εινε πανελληνίως γνωσταί, που τας έννοει κάθε

Όραϊόν τό περιστατικόν που μού διηγείσαι, 'Αερών του Βοσπόρου. Διά τό άλλο δεν έχεις δικιο. Και ή άπλή γλώσσα εινε ήδη άρκετά κα-νονομισμένη και κανονισμένη: όλον άπό τούς δοκι-μους; συγγραφείς και ποιητάι. 'Όσοι δεν είμπο-ρεί να γράφη κανείς ό,τι και όποιος θέλει, παρά ός ένα βαθμόν. Η φιλολογική γλώσσα απο-τελείται ός επί τό κλειστόν από τας λέξεις που εινε πανελληνίως γνωσταί, που τας έννοει κάθε

Όραϊόν τό περιστατικόν που μού διηγείσαι, 'Αερών του Βοσπόρου. Διά τό άλλο δεν έχεις δικιο. Και ή άπλή γλώσσα εινε ήδη άρκετά κα-νονομισμένη και κανονισμένη: όλον άπό τούς δοκι-μους; συγγραφείς και ποιητάι. 'Όσοι δεν είμπο-ρεί να γράφη κανείς ό,τι και όποιος θέλει, παρά ός ένα βαθμόν. Η φιλολογική γλώσσα απο-τελείται ός επί τό κλειστόν από τας λέξεις που εινε πανελληνίως γνωσταί, που τας έννοει κάθε

Όραϊόν τό περιστατικόν που μού διηγείσαι, 'Αερών του Βοσπόρου. Διά τό άλλο δεν έχεις δικιο. Και ή άπλή γλώσσα εινε ήδη άρκετά κα-νονομισμένη και κανονισμένη: όλον άπό τούς δοκι-μους; συγγραφείς και ποιητάι. 'Όσοι δεν είμπο-ρεί να γράφη κανείς ό,τι και όποιος θέλει, παρά ός ένα βαθμόν. Η φιλολογική γλώσσα απο-τελείται ός επί τό κλειστόν από τας λέξεις που εινε πανελληνίως γνωσταί, που τας έννοει κάθε

Όραϊόν τό περιστατικόν που μού διηγείσαι, 'Αερών του Βοσπόρου. Διά τό άλλο δεν έχεις δικιο. Και ή άπλή γλώσσα εινε ήδη άρκετά κα-νονομισμένη και κανονισμένη: όλον άπό τούς δοκι-μους; συγγραφείς και ποιητάι. 'Όσοι δεν είμπο-ρεί να γράφη κανείς ό,τι και όποιος θέλει, παρά ός ένα βαθμόν. Η φιλολογική γλώσσα απο-τελείται ός επί τό κλειστόν από τας λέξεις που εινε πανελληνίως γνωσταί, που τας έννοει κάθε

'Ελλην. Παραδειγματος χάριν: Ξά μερικά μέ-ρη λέγον άδοσο, φνί, ζά, καρύσσαφιλος, κουργ, κτλ. αι πανελληνίοι όμοι: λέξεις εινε θροσά, αδί, έδα, καρδί (του λατιμού) κυρά.

Ό Κερωνόμενος Θεσσαρός μού διδει έξηγη-σεις. Τό κομμάτι έκαστον δεν τό άνετίγραψαν από τό 'Ημερολόγιον. Τής τό έδωσα μιά φίλη, τής ός ιδιόκον τής και τήν έκπαι, από μετροφοροῦ-νη τάχα, να μού τί στείλη με τό ψευδώνυμόν τής. 'Ετσι έγγελάσθη και μ' έγέλασε και μένα, χωρίς να θέλη. Δέν πναισι λοιπόν τό καλό μου κορίτσι. 'Ας προσέχη όμως 'Ελλην φάρων να μη βασίλει πολυ εις τάς διαβεβαίωσεις των φίλων.

Όραϊός έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν τήν έβδομάδα και αι λέξι: 'Αυτομαγεία του Βου-ζαντίου, Ξηπειμένος Αόδοτος, Νικητής του Κιλίης, Σανθη Πριγκιπισπούλα, Γραβιέλλα, Ρωβόρος και Τραγόδι της Λευτεριάς.—'Εξ-τέλεσα τάς παραγγελλας των και τούς εύχαριστώ όλους; διά τά καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Ψ. Ξ.

Αδότη η εβδομάδα έλαβα τά λέξις: 'Απορία: Χωρικός.—'Τό ψωμί.—'Ο εύτυχής; άνθρωπος.—'Οι 'Ελεχοί.—'Η άξια τής ανθρωπίνης ζωής.—'Περά ποιήματα; Στο-χασμοί.—'Αυό άξέφρια.—'Η 'Αόξα.—'Ο 'Ηαππούς.—'Ανέκδοτον κομηγητού.—'Αχι-κόν ανέκδοτον.—'Εσοτός; ποσότης.—'Ο σύ μιστείς.—'Χάριελ.—'Π. Πνεύματα και διά-φορα διά τούς 'Εβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΚΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον εμπίπτει ή άνανοῦσαι. άν δεν συνοδεύεται υπό τού δικαιώματος δε. 1. Τα εμπίπτοντα ή άνανοῦσινα ισχύουν μέχρι τής 30 Νομβρίου 1917. 'Όσα συνοδεύονται από Α ά-νήκουν εις 'Αγόρια, και όσα από κ. εις Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Κόρη του Ταύγету, κ. (ΑΒ). Μικρά Γόσσα, κ. (ΕΑ). 'Ιαπίτης της Λαομύνης, κ. (ΑΔ). Κερωνία, κ. (ΙΧ). Ναπολέων δ' Α. ζ. (ΚΑ). Κιλίης, ζ. (ΒΜ). Νέα 'Ελλάς, α. (ΙΖ). Πικ—Νικ. α. (ΓΦ).

Ανανεώσις ψευδωνύμων: Γραβιέλλα, κ. Μοναρχίδη, κ. Γενναϊόφιλος Στρατηλά-της, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλ-λάξουν:—δ 'Ενθουσιώδης 'Εδελότης (Ο) με Λευτεριά στός Σκλάβους, Κόρη των Κυμάτων, Τρωεόγγυη, Γερμανοπαίδια—ή Σανθη Πριγκιπισπούλα (Ο) με Αύτομαγείαν του Βουζαντίου, Φιλόπατριον 'Ελληνοπού-λαν, 'Ανθος των Λειμώνων—ή Κόρη του Πολεμιστού (Ο) με Γερμανοπαίδια, 'Εθνικόν 'Όνειρον, 'Ενδόξους 'Αθήνας, Βασίλειον τόν Βουλγαροκτόνον, Νικητήν της Άθριν—δ Μήγας Ναπολέον (Ο) με 'Υποβούχιον 'Αρν-ναιν, Μαζών τήν Μελαρονήνην, Φιλόπατριον 'Ελληνοπούλαν, 'Αγοριοβιόλετταν—ή Δόξα του 'Ελληνισμού (Ο) με Σπαθί του Κωνσταντίνου, Λάτριον τού Βασιλέως, Σανθη Πριγκιπι-πούλαν.

Όραϊός έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν τήν έβδομάδα και αι λέξι: 'Αυτομαγεία του Βου-ζαντίου, Ξηπειμένος Αόδοτος, Νικητής του Κιλίης, Σανθη Πριγκιπισπούλα, Γραβιέλλα, Ρωβόρος και Τραγόδι της Λευτεριάς.—'Εξ-τέλεσα τάς παραγγελλας των και τούς εύχαριστώ όλους; διά τά καλά των λόγια.

Όραϊός έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν τήν έβδομάδα και αι λέξι: 'Αυτομαγεία του Βου-ζαντίου, Ξηπειμένος Αόδοτος, Νικητής του Κιλίης, Σανθη Πριγκιπισπούλα, Γραβιέλλα, Ρωβόρος και Τραγόδι της Λευτεριάς.—'Εξ-τέλεσα τάς παραγγελλας των και τούς εύχαριστώ όλους; διά τά καλά των λόγια.

Όραϊός έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν τήν έβδομάδα και αι λέξι: 'Αυτομαγεία του Βου-ζαντίου, Ξηπειμένος Αόδοτος, Νικητής του Κιλίης, Σανθη Πριγκιπισπούλα, Γραβιέλλα, Ρωβόρος και Τραγόδι της Λευτεριάς.—'Εξ-τέλεσα τάς παραγγελλας των και τούς εύχαριστώ όλους; διά τά καλά των λόγια.

(*) Συνέχεια από τό 33ον φύλλον. τής Διαπλά-σεως τού 1915.

'Αόγησ

όμοιον (ἑλαδα, εὐχαριστώ, ἔστειλα) Ἀνδραιο-
 μένον Κορομιάδην (ἐλήθησαν περιμένα τὰ
 εὐχαρίστη) Ἰωάννη Θ. Π. (κάλε δὲ καὶ τοῦ
 εἰπε ἡ μάμμη) Γενναίουγγον Σαταρηλίτην
 (ἡγῆτες ἀδύνατα ἔσαν ἔλθη; ἐξηγουμένη προφο-
 ρικῶς) Ἀντ. Α. Δελ. (δὲν περὶ αἶμα, μὴ στενο-
 χωροῦσαι) Θηλυκὸν Ἐφεδρον, Παροῖδα τῶν
 Ἡρώων κτλ. κτλ.

Ἄντων Βαλ., Ἀλέξ. Ἐρ. Δρ., Δοξασμένο
 Ἐλληνοπόλο, Κεραινίαν, Θαλασσοπόρον τῶν
 Κυμιάδων, Εὐδύ. Κ. Ζαρ., Α. Π. Π. (ἔ-
 στείλα, εὐχαριστώ.)

Δαυλὸν τοῦ Κανόρη, Ι. Α. Νικ. Ἀγγ. Ι.
 Γρημ., Δημ. Γ. Ζουμ. (ἑλαδα, εὐχαριστώ.)
 Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23ην
 Ἰανουαρίου θάπαντησάω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ
 Δεκεμβρίου-Μαρτίου
 Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ἀπριλίου.

100. Λεξιγραφίαι

Ἐν δωδέκατον τοῦ χρόνου
 Μ' ἐπιφώνημα ἂν συνδέσῃς,
 Κ' εἰς αὐτὰ τὰ δύο ἑκάμη
 Κερασφόρον ἂν προσθήσῃς;
 Τῆς Μυθολογίας; Τέρας;
 Εὐκόλα θηλοτάτορας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριετίας Κορφατοπούλας

101. Στοιχειοτονογράφος

Ἐνα γράμμα ἀρκεῖται;
 Ἀπὸ πέλαγο; γινωσκῶν
 Καὶ τὸν τόνον καταβάζεις;
 Καὶ μετὰ πάλι ἑλληνικῇ
 Γίνεται εἰς; τὸ λεπτὸν,
 Ποῦ τὴν ἔλπει καὶ θαυμάζειται.
 Ἐστάλη ὑπὸ Α. Δ. Φωτοπούλου

102. Μεταγραμματισμοὶ

Βγάλε Κᾶ καὶ βάλε Ν;
 Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμή
 Ἀπὸ κεὶ τοῦ κατοικεῖ;
 Κεῖ τι ποῦ θὰ τὸ πηξῇ.
 Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγ. Π. Τσιτσικῆ

103. Μασαίαιδον

Τροσύλλη καὶ Ρουθή,
 Βορδὴ καὶ Ἀριμένη,
 Ἀπὸ ἄν των δακίβουν
 Καὶ μετὰ ἑλλη σχηματίζου.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδωνάουλας τοῦ Βυζαντίου

104. Ψαραδικαίων

Νάνικατασταλὸν οἱ ἀσπερσοὶ διὰ γραμ-
 μάτων οὕτων, ἵστε νάνικαῶσκονται κατὰ σει-
 ράν: Κράτος τῆς Εὐρώπης, Ἀυτοκράτωρ Ρω-
 μαίος, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης, νῆσος τοῦ Αἰ-
 γαίου, ὄπλον, Κένταυρος, ἄγριον ζῶον, βλα-
 κὴς τῆς Περσίας.
 Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Κουβαρά

105-109. Διπλοῦν Μαγιμὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
 κίτθω λέξεων διὰ τοῦ Σ, να σχηματισθῶν, ἔ-
 νου ἀναγραμματισμοῦ, ἔλλατ ἑκάστῃ λέξει. Τῇ
 ἀπαιτητῇ πάλιν ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
 ῶν τούτων λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε
 τῶν αὐτῶν, να σχηματισθῶν ἔλλατ ἑκάστῃ:
 νᾶνος, ἄσμα, ἔσπος, ἔσος, πόθος,
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σπείματος

110-112. Δοροπύργια

- 1.—Ποῖαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου φοβοῦνται τὰ
 πούλια;
- 2.—Ποῖα ἀρχαία πόλις τοῦ λέγει να πῆς
 νικουστῆς;
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διέκτοντος Ἀστέρος
- 3.—Ποῖα πόλις διατάσσει τὸν Νίκον να χα-
 μογαλῆ;
 Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσ. Νικολαρεῖτη

113. Μεσοστιχίς
 Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζήτημέ-
 νων λέξεων ἀποτελοῦν δημοτικὸν ἔρμα:
 1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2. Χώρα τῆς Ἑλ-
 λάδος. 3. Νῆσος τοῦ Ἴονίου. 4. Ὀμηρικῆ
 βασιλοῦλας.
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συναγῆς Ἀδρας

114. Φωνηεντόλιπον

Μ - ζ - δ - ν - τρ - γ - λ - τρ - δ - ν - ζ
 Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλημονήτου Σόρου

115. Γίγρος

Ἄηνα; τὴν
 Σόλωνος τὴν τὴν
 Ἐρπίτιδου τὴν ΤΑΙ τὴν
 Σταδίου τὴν +

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριάς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 45 φύλλου
 574. Πυραμὶς (πυρᾶ, πύξ.)—575. Ἀλφειοσάλα,
 ρίς, σά.—576. Τάλας-ἄλας.—577. Ὀπιον
 578. ΑΔΕΞΑΝΑΡΕΙΑ ἄξιον.—579-581.

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ

1. Ὁρατα χώρα εἴνε
 ἢ Ἑλλάς. 2. Αὐτὴ
 ἢ κερασεῖ ἔχει ὠραι-
 οῦς καρποῦς. 3. Ἑλ-
 λᾶς, Ἑλλάς, ὁ καλ-
 λίσσος τόπος τοῦ κόσμου!—582-586. Διὰ τοῦ
 Μ: ὄμος, νόμος, ὄμος, μαῖρος, χλωρός.—
 587. ΑΓΚΛΑΣ (Ἄλλος, Γενναῖος, Καλλονή,
 Ἀμφιβάν, Ἄγριος, Συνετός).—588. Ἀρπύς πε-
 σοῦσης πᾶς ἀνὴρ φυλάσσεται.—589. Γυναιξὶ νό-
 μων ἡ αἰγὴ φέρει (Ἰὴν αἰξί οἶκος-μον εἰς νύ
 ὄρ' αἶρει.)

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τόμους τῆς Δια-
 πλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ
 να περὶ αὐτὰ ὁρατὰ τὰς ὄρας σας.

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
 Καταργῶν πάντα προηγουμένον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896
 ἕκαστος ἄδει. δρ. 3.—Χρυσὸδ. δ. 6.

9 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1897 ἕως 1905
 ἕκαστος ἄδει. δ. 7.—Χρυσὸδ. δ. 10.

11 Τόμοι: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1916.
 ἕκαστ. ἄδει. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἰ ὄνω τιμαὶ εἴνε διὰ τοὺς παραλαμ-
 βάνοντας τοὺς τόμους ἐν τοῦ
 Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες να
 σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει να
 προσδέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑ-
 κάστου τόμου λεπὰ κατὰ 50 διὰ τὸ Ἐσω-
 τερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξω-
 τερικὸν.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλά-
 σεως τοῦ 1916, κόκκινα
 με χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν να
 χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια των εἰς τόμον,
 εἴνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ κολοῦνται εἰς τὸ
 Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ τα-
 χυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀγ-
 τίμιον, δραχμὰς 2.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
 [ΙΖ'—49]
 Ἡ Δόξα καὶ ἡ Νίκη, χειροκρατούμεναι, θὰ
 στέθων τὸ ψευδώνυμον σου, **ΛΑΤΡΕΥῆ**
ΠΑΤΡΙΔΑ, τὸ ὅποτον ὑπερχει πάντων τῶν μέ-
 χρι τοῦδε ὑποσηφίτων τούτων, δίδει σημαίει
 αὐτὴν ταύτην τὴν γλυκερὰ μας μάμνα, γὰρ τὴν
 ὁποῖα χύνομα αὐτὸ τὸ ἄγιο καὶ τίμιον αἶμα μας,
 —Κόρη τοῦ Γαλαῦ, Κατοικίαι τῶν Ψαράων,
 Κλέφτικο Βόλε.

[ΙΖ'—50]
ΖΗΤῶ Ο' ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ,
 [ΙΖ'—51]
Ε Ρ Ω Τ Η Σ Ι Σ
 Ἐὰς ἀδιαφέρει ἡ κατάστασις τοῦ κόσμου,
 ἔσπον κ' ἐμῆς ὄσους, καὶ πόσις;
 Παιδίε! Ἀπαντήσῃς μου μ' ἕνα χειροκρά-
 τῶμα: Poste-Restante, Ἀθήνα. Ἡ κα-
 λύτερη ἀπάντησις θῆξῃ βραβεῖο ἕνακ τῶμο «Δια-
 πλάσεως». Ἀπαντήσεις δέχομαθαι ὄσι; τὸ τέλος
 τοῦ Φεβρουαρίου.
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
 ὄσον εἰς λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον
 ἐλήφθησαν ἀπὸ 13—24 Ἰανουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Ν. Μητσόπουλος, Δέων, Ἐμ. Ν. Βεργῆος, Ἑλένη Βλ. Ἀντωνοπούλου, Βλ. Γ. Βελουσιόπουλος, Ἄλ. Καλαμαρῆς, Ἀλὴν Καλογεροπούλου, Θ. Γιαννουλοπούλου, Α. Σ. Πηλε-
 κᾶνος, Δ. Κρακοῦλας, Π. Α. Ἀλεξοπούλου, Ἀ. Γα-
 λιοκάπια, Ἀγ. Α. Βραχόκητις, Ἀντ. Γ. Δεναῖος, Ἀ. Κρ. Τσορώνης, Π. Παροσσάου, Χωρὶς ὑ-
 πογραφήν, Ἑλένη Κ. Εὐθυμίου, Ἰω. Γ. Πασ-
 σαλῆς, Ἑλένη Ἡλέτη, Ζωὴ Ἡλέτη, Ἰω. Πασ-
 λεῖκᾶνος, Τ. Φαροσσάου, Φώτ. Τόγανης, Αἰ-
 να Η. Σπάρη, Ἀκ. Α. Κανέλλη, Στέλλα Γα-
 πακα, Σ. Ἀναγνωστοπούλου, Σ. Κασοῦλης, Γ. Ε. Σαμάτος, Στ. Π. Νικολαΐδης, Ἀναστασία Π.
 Νικολαΐδου, Γερμανάκης, Ἐρμ. Μπαρμπανί,
 Ἐργ. Χάρτιαν, Ἰβιδῶδες Ἑλλάς, Καλλιαντί-
 ας, Στ. Στ. Πικουλᾶς, Π. Ἀθ. Φύλλογος,
ΒΟΛΟΥ: Γ. Νικολαΐδης, Ἀκ. Π. Παπαδόπου-
 λος, Σαποῦ, Α. Μικροῦ.

ΓΑΛΑΞΕΪΔΙΟΥ: Μιχῆς Μ. Κουτσόπουλος.
ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΗΣ: Νικ. Κ. Σωτηροπούλου.
ΚΑΡΑΙΤΣΗΣ: Νίκος Γ. Τσιμωλῆς.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δ. Γ. Δεσούλλας, Λιζέττα Γ.
 Δεσούλλα.
ΔΑΥΡΕΙΟΥ: Σούλα Γ. Γεννηματῆ, Ἰσιμῆνη Ι.
 Γεννηματῆ, Κατίνα Α. Γρηγ. Δημ. Ν. Ρόδιος,
 Γ. Α. Ἀρμένης, Μαργαρίτα Καστριώτου.
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Ἰωάν. Α. Κελαμῆτας,
ΠΑΤΡΩΝ: Βασίλειοῦλα Γ. Ἀναγνωστοπού-
 λου, Ἑλένη Β. Γιαννουλοπούλου, Ἀναστασία Β.
 Γιαννουλοπούλου, Μπαρμπανί Γιαννουλοπούλου,
 Μαρία Παπαγιαννουλοπούλου, Ντῶρα Ἀντωνοπού-
 λου, Ντῶρα Γιαννουλοπούλου, Ἑλένη Μαρκεῖ,
 Νάνος Ἀναγνωστοπούλου, Μπαρμπανί Μιχαήλ, Ἀν-
 Ἀναγνωστοπούλου, Ἄλ. Ἀναγνωστοπούλου, Μπαρμπανί
 Ἀναγνωστοπούλου, Ἀ. Ἀναγνωστοπούλου, Ἰσαβέλλα
 Χ. Τριάντη, Π. Χ. Τριάντης, Κωσταντῆ Γ. Πα-
 ναγιωτοπούλου, Παρλασητῆ Γ. Καλλιμανοπού-
 λου, Ἀγλαΐα Η. Τριανταφυλοπούλου, Ἀρρο-
 δῆτη Γ. Πετροῦλα, Κάκια Α. Κασοῦλη, Κα-
 τῖνα Ἀγγελόπουλου, Σοφία Ἀγγελόπουλου, Ἀγ-
 γελικὴ Μπαρμπανί, Θρησκὸς τοῦ Δικαίου, Ἰ-
 σμῆνη Ι. Χαλαμῆτη, Ταῖα Α. Λέγγρη, Κ. Ἀν-
 τῶνος, Φ. Ἀναγνωστοπούλου, Χαριτίμη Ἀγγελόπουλου,
 Δελῆς Π. Νικολόπουλος, Π. Κρ. Μαργαρίτου, Χα-
 ρικῆλα Γ. Μπαρμπανί,
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ: Στ. Α. Κασοῦλης, Φ. Ι. Ματῆς,
 Θ. Α. Μπαρμπανί, Σάββας Α. Παπαδημητρίου, Ἀ-
 θανάσιος Ι. Ρόλλη, Γ. Β. Ἀσημακοπούλου, Σωφ.
 Ν. Σαροῦλης, Στ. Α. Σιμωλῆς, Ν. Χαρ. Στυρι-
 δᾶνης, Δ. Α. Κοντοῦλος, Ἀνατολία Α. Κρα-
 κωῦτου, Μαρ. Στουρακοπούλου, Θ. Ι. Πόλιτης,
 Μαργαρίτα Α. Κουτσόπουλου, Μαρ. Κ. Δαγουδά-
 η, Ι. Κ. Κούρτζης, Στ. Ι. Δοβῆς,
ΠΥΡΓΟΥ: Ἰω. Ἀνδρ. Τσορώνης,
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γ. Σ. Τζάννης, Γ. Ν. Βλάχος,
 Γ. Ν. Καρλῆς,
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Π. Γ. Μπαρμπανί.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
 ὄσον τῶν ἀνατίκτων τῶν ἐνόματα ἐπέδθησαν εἰς
 τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληφθῶσαν οἱ ἔξῃς πέντε: **ΕΛΕΝΤΣΑ Κ. ΕΥΦΥΜΙΟΥ** ἐν Ἀθήναις, **ΔΗ-
 ΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΡΟΔΙΟΣ** ἐν Λαυρεῖο, **ΑΛΕΚΟΣ
 ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ** ἐν Πάτραις, **ΣΤΕΦΑΝΟΣ
 Ν. ΣΑΡΡΙΑΝΗΣ** ἐν Πειραιῶ καὶ **ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ.
 ΤΖΑΝΝΗΣ** ἐν Τριπόλει, οἱ ὅποτοι ἐνεργήσαν
 διὰ τῆς ἐπιμέλειας ἀπὸ τῆς Φεβρουαρίου, καὶ τῶν
 ὀποίων περιμένω τὰς δευδύνας.